

Aidas Marčėnas

EILĖRAŠČIAI

BEVEIK LIGI ŠVENTOSIOS

jėgom siaubingom – žeminkimės! jūra –
vidaus vanduo ir išorės vanduo
sueina čia – ir kertasi; sugūra,
prakiūra lyti, griuvenos, ruduo

bangų mūšos neatitinka žingsnis,
dvejoja vienis ir išsprūdęs „gal“ –
kažko pradžia, tačiau kartu ir tvinksnis
sekundei stabtelėt ir suktelėt atgal

nes ko dar eit kai toks lietus ir vėjas,
nes gal iš viso nebuvo išėjęs,
netemsta gal ir gal toli naktis

– gal dar esu – kaltai galva galvoja,
– esi, esi – kartoja kojai koja,
– šypsaisi dar – sumerdėja dantis

2000 10 17

DU BANDYMAI

1

Ištarsi – spalvis. Ir staiga
prieš pat akis pageltęs lapas.
Ištarsi – šiaurė. Ir – taiga,
kirtavietė, senelio kapas,
kažkokios valtys – kaip, kodėl?
šviesa, šešėliai, lapės akys.
Ištarsi – vakaras. Ir vėl
po sodą sklandančios plaštakės.

2

Ištarsi – vakaras: žiema,
vos temstant – sniego violetas.
Ir kur regėta ši schema?
ir kur matytos šitos vietos?
tas kreivas vaikas? patirtis
spengios tylos – nelyg po tvano?

ištarsi – labas. Ir mirtis,
ir vėl mirtis. Ir vėl ne mano.

1999 07 28

ERŠKĖČIŲ KRŪMAS DŪZGIA

erškėčių krūmas dūzgia
pilnas tavęs ir tekančios saulės

mano laikas teka greičiau
nei turėčiau kalbėti

todėl nežinau

GRUODIS

O gruodyje ir vėl pabrangsta viskas.
Žiema prasideda – kad ir kokia
ji būtų. Šaltas saulės diskas
nelyg iš ledo. Moteris lauke

išdžiausto skalbinius, bet dar nepasiduoda:
paklodės baltos – meilės aitvarai,
pakylantys virš susapnuoto Sodo, –
ji tai byloja šitaip atvirai

šaltam pasauliui, laikui amžinybės,
betiksiams žodžiams, popieriui tuščiam
ir pačiai sau, pilnai naujos gyvybės.
Ir tau, ir man. Ir dar kažkam trečiam.

1992 12 04

ĮTAKOS

man darė įtaką lietus
ir jaunas buninas, ir vėjas,
ir šventas jonas – du kartus,
ir tris kartus – šviesos kūrėjas

ir keturis kartus kadai,
o ne, penkis – tarkovskio kinas,
ir kokį trisdešimt – baltai
kasmet pražystantis jazminas

kelis kartus, sakykim, mūzos,
bet daug dažniau – mėlynė, guzas
ir daugel panašių dalykų

iliuzijos, pegasų karčiai,
ir vieną sykį – šitas karčiai
saldus gyvenimas už dyką

1999 06 25

KARTAIS ABEJOJU AUTORYSTE

Ir Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą;

(PR 1, 27)

dvi paros įtampos,
nemiga, badavimas,
besaikis
rūkymas „iš tų nervų“

antrą naktį staiga
vienas po kito
ateina šeši invalidai
eilėraščiai, tereikia
teisingiau užrašyt

remontuojant
šeštą ties nosies
pertvara kažkas
lyg nutrūksta ir niekaip
negaliu nei nuryt,
nei išspjaut, galvoju

pasižiūrėsiu, yra gal
kokių nors išorinių
pokyčių, veidrody
išsprogusiomis akimis
spigina į mane
klaiki pasišiaušusi
ilganosė – štai šitas

šitas tai jau tikrai
mano sukurtas, šitas

aidas, šitas marčėnas

2003 06 19

KLAIDA

neatitaisoma mano klaida
prieš penkiolika metų žaidžiant slėpynių
įsilipti į klevą mokyklos kieme
atsisėst ant šakos ir žiūrėt
kaip neranda manęs neatitaisoma
neatitaisoma klaida neišsiduot kai visi
užmiršę mane išsiskirsto

nes prieš dešimtį metų tą klevą nukirto
supjaustė ir išvežė

o aš vis dar
slėpiuosi jame

KONTAKTAI

tikiu, bet nėra, netikiu, bet yra –
apie ateivius
ką galiu pasakyti? jų

nenuspėjamą būdą, niekur buvimą
ir nebuvimą visur, nuolatinį
mūsų prasilenkimą

erdvėje ir laike – greitą maistą
transcendencijos išalkusioms
sieloms, sunkiai virškinamą

suvulgarintą kitapusybę,
nuleidžiamą sąmonės
unitazuose – po teisybei

mažai jie man rūpi, kas kita
ta simpatinga
keturiasdešimtmetė brunetė –

po tamsiais akiniais pasislėpę
penkta jau diena prasilenkdami
susitinkam pakrantėje, tarsi

nepastebėdami vienas kito
gyvenimų, tarsi nebėra mūsų,
tarsi nebuvo, tarsi nebus

2004 04 22

MANO NERIS

Antakalnis man vasara yra
ir garlaivio sukeltos aukštos bangos
indėnų pelkės prerijų žara
ir visad girtas prie statybų sargas

nei du delnai plaštakės dienomis
o vakarais baugu šešėlio savo
ir kuoja paskenduolės akimis
kur Tadzikas prie akmenų sugavo

keisti mergaičių pokalbiai slapti
jų suokalbiai nereiškiantys mums nieko
žaidimai teatrai štai ir apsupti
žiaurių komančų skalpus jiems paliekam

pievelėje kur tarėsi gentis
kvailų darželinukų skambios voros
ir kaip didžiausia amžiaus paslaptis
dėžutėje sugautas storas voras

aš jau seniai tenai negyvenu
ir vien sapne dar rodos man tos vietos
aukštu krantu kur vaikas aš einu
stebėdamas kaip toldamas iš lėto

baltuolis garlaivis tuoj vingyje ištirps
ir liks verti tik moteriškių kūnai
kuriems besivoliojant saulėje prisirps
kitam krante aukšti balti Žirmūnai

MAXIMA

metų pradžios išpardavimas, tarytum
lesalo vištoms pabėrus – pulkelis
raibų moterų prie vežimaičių

su nupigintais skudurėliais – valdyk,
sakau, valdyk savo žemuosius
instinktus – nejaugi norėtum

atrodyti apsirėdžiusi taip, kaip ir jos
arba jų giminaičiai – modifikuotu
goduliu akyse, papilkėjusia

veido oda, drapanomis – be dvasios
pamušalo, lengvai išverčiamomis
pažiūromis, euroeilėraščiais, vienodais

vokiškai ar lietuviškai, geriau,
sakau, *second hand*’as – tai tai,
ko jiems nebereikia – tasai

Gianfranco Cornelio švarkelis,
gulantis kaip tik tau, o ir man –
Celas arba Rilke, Poundas

ir Eliotas, prašmatnus Hölderlino
kliedėjimas, giliau pasiknisus – tikiu,
atrastume ką nors iš Versace’s

Giotto arba Botticellio,
atrastume Dante’s pragaro priešangį
Anykščių šilvelyje – Baranausko

2003 01 13

METAI BE ŽIOGO

Šalta naktis. Bet dieną dar atšyla.
Greta mirtis, todėl gyvybė kaupias
prieš pirmą šalną. Vasara jau traukias, –
greit amžiną mirties-gyvybės bylą
išspręs ruduo. Laiškai neparašyti
sudegs. Taip parkuos deginami lapai.
Vienutėn iš vienutės – šie etapai.
Be žiogo – metai. Bandymai išgyti.

„Iš nervų visos. Tik viena – iš meilės.“
„Kas nemylėjo – tas ir negyveno.“
„Tremčių ir kryžių! Tautai reikia meno
suprantamo.“ „Ką reiškia šitos eilės?“
Žiogeli, griežk. Nesigailėk kojelių!
Aš negirdžiu, bet gal išgirs koks glušas?
Rudens liūtis – blaivyklos šaltas dušas, –
išleis, ir eik neklausinėjęs kelio.

Nubusk ir melskis: „Tėve nebe mūsų,
neduok daugiau jiems duonos kasdieninės, –
pyrago duok“. Kasdien mažiau tėvynės.
Teliko himnas, o giesmė užduso.

Juokinga skūstis. Giedrą keičia lietūs,
tad saulės blyksniai skaudūs kaip patyčios.
Joks šventraštis neišaugins garstyčios, –
todėl esu. Ir tik todėl – poetas.

Todėl kiekvienas laiškas – paskutinis.
Išspaustas vynas nerašytų vaisių.
Todėl esu. Ir tik todėl išeisiu
užrašęs turtą – rudenį auksinį.
Rugsėjo auksas – visos brangenybės.
Diena trumpyn, bet ir naktis trumpėja.
„Gimimo dienai dovanok man vėją.
Gimimo nakčiai – dar šiek tiek gyvybės.“

1993 08 17–1993 09 05

RADAUSKO NUŽUDYMAS

V. Kavoliui

viešnia blondinė įžengė į salę
sesuo šaltoji laimėj ir varge
parklupus prieš šmaikštauojantį karalių
jam sukuždėjo bėkime drauge

iš šito baliaus lėkšto ir neverto
tų pastangų mes būsime kartu
akacijos putos skambės išgertos
sidabro taurės siunčiamos ratu

ten arfom gros šviesusis Apolonas
Neronas Romą tau padegs gražiai
ir aukštins žvakę žydinčio kaštono
su angelais giedodami gaidžiai

karalius baigė grakštų anekdotą
ir jam paplojo draugiška svita
ir kaliniai kvatojosi už groty
ir verkė duona tinginiui skirta

pro vyno taurę aušo rojaus dugnas
fontaną smaugė vandenų jėga
o jis šypsojos pergalingai liūdnas
aukštam krėsle tapytame Degas

REGNUM MMIII

kamanė dūzgia piliarožėn,
bet pastangom mano valios
į eilėraščio pradžių
visais virpesiais įsirašo,
lyg premjeras istorijon –
plyta filosofo – už našų
kūrybinį darbą, valdovų
rūmus atstatant – karaliams
grįžtant namo po sėkmingų
medžioklių iš iškirsto miško –
per kvailių renesansą,
per Vilniaus barokinį dangų

angelų giesmėmis pakeltiems –
nuo pastolių ir viškų
lemon joy ir *merlyn*,
ir *biplan*, ir *bavariai*, ir *mango*,
bet, sakyčiau, dažniau
ruki v verch arba *lesopovalas*
ir Apvaizdos tinklainėje
netaisyklingas ovalas
karšto oro baliono,
kasmet panašesnio į angą,
pro kurią į simbolinį miestą
poetas simboliškai krinta

ir kol krisdamas tikslina
savo vertimą iš švento
Pranciškaus kalbėjimų saulei –
prašvinta, sutemsta, prašvinta
mitologinės tiesos –
Ikaro ir inteligento
panašumų ir skirtumų
fugos vargonams ir smuikui,
ir nors stengtas gražiai
nugyventi prasmingą ir puikų
gyvenimą, viltas vis viena
labiau nei gyventa

kai nebedera Bachas
ir kaulų vargonai suskyla –
išguldytais gandrais
įsirėmina užbaigtas vaizdas,
kur vis krinta poetas,
o oro balionas vis kyla
ir drakono kvapu
pučia degančią smarvę į žaizdą,

kuriame bus nukaltos
tvarkos ir teisybės grandinės –
iš tuščių pažadų,
iš gudrių pranašysčių gruzinės

lengvo oro balionuos,
reklaminės Viešpaties žaizdos –
išversti viduriai –
palei Katedrą – švintančių mūrų,
išaustų erdvėje,
tartum Fata Morganos mirazas
iš retorikos ir pilotažo
aukštųjų figūrų
apsvaigintos galvos,
kai vaikystėj rūkiau prie garažų,
kada perkrovas didino Vilnius
jo link palei upę

mušant kosminį būgną
pasaulį įkūrusioj grupėj,
parazito gyvenimą gavus
kaip smulkmenų grąžą –
išsitrauksiu save
iš prišlapintų miesto griuvėsių
estetikos, kur net šios eilės
daugiau nei jas kalės,
o pamynusi tvarką
iš oro dinamikos dėsnių
kamanė dūzgia piliarožėn,
bet pastangom *mano* valios

2003 08 08

SECOND HAND

negi dabar čia pradėsiu nuo sėjamo lino
negi tuoj imsiu ir vaižganto kančią išbūsiu
negi auginsiu avis karšiu vilną ar medvilnę rinksiu
kas pasakykite megzti ar austi dar moka

net jei ir audinį kokį nenaują turėčiau
rietimą angliškos vilnos prieš karą senelio taupyta
net jei ir kinišką šilką kuris ir už liepsną lengvesnis
net jei ir ką čia kalbu iš liepsnos vien tik smalkės

ką gi jokių juk nėra galimybių pačiam pasisiūti
talentų tai jau tikrai neturiu už naujus sumokėti

tais kuriuos pirkotės brangiai ar gavot už nieką
jūsų dėvėtai drabužiais dangstau savo sielą

savo virpančią sielą tiesiog man jos būna taip gaila
dangstau ją o ji drabužėlių nešiotų nenori
nenori ir baigta verkšlendama spardos ir daužos
drabužiai ant popieriaus gulas o ji toliau virpa

1999 04 22

SIAURUKAS ČIA SUKA Į SAULĘ

Siaurukas čia suka į saulę,
į rūką panyra. Ir kas
pasaulis yra? Tik apgaulė
pro grimztančių medžių šakas.
Kada iš nakties kyla vėjas,
toks lengvas ir amžinas, – gal
sustoki staiga suvirpėjęs
ir greitai pasuki atgal,
ir eiki lėtai, tartum nieko
nebuvo, ir lyg nežinai,
ką mes lig mirties pasiliekam,
užmirštame ką amžinai.
Ir Dievui dėkok, kad ištrūkom
iš ten. Kurgi buvome mes?
Kur suka siaurukas pro rūką
į tekančios saulės gelmes.

ŠITOJ ERDVĖJ PRIEŠ PAT UŽMINGANT

Šitoj erdvėj prieš pat užmingant
kadaisė rodosi jau būta
apleistas parkas tuopoms sningant
kažkur pro perregimą rūką

fontanas panas liejas fleitom
ir aukštos marmuro skulptūros
pro mus nutolsta tartum laiko
nepakartojamos struktūros

pro tuopų švintančią lapiją
išpaikintas borėjas šypso
ir toj liūdnoj šviesoje atgyja
nejudrūs vandenys iš stikso

tu čia sustoji mylimoji
kam reikalingas šitas parkas
paklausti nori bet herojai
tave nusiveda už rankos

numiręs parko šeimininkas
mane budėti čia palieka
žiūrėti paukščio giesmininko
akim ir nesuprasti nieko

TAIP

Taip
tikriausiai smagu
būtų tverti pasaulius

štai paprastai žodis tėvas
ir žodis motina nesusimąstant štai
iš jų dar viena visata apibendrink
jei nori tačiau
žodis nežinau ir žodis myliu

štai (jei ištversi)
irgi dėl saulės energijos
spengiančioje mano smegenų vienutėje
prasikala mažas daigelis

anava pats savyje pumpuras jau

tavo vaizduotėje
sprogsta

VIDURNAKTIS

Vidurnaktis. Kaip niekada jaučiu
senatvės lengvą vėją. Ir tik juokas,
kad nebelaukiu jau seniai svečių,
o juk buvau nepralenkta pijokas.

Ilga naktis. Ir aš, manau, teisingas,
kad net kozloviškas anų laikų saugumas
mums buvo kiek baisus. Bet nebaisus
ir nejuokingas žodis dvasingumas.

Per daug gal ir nebuvom artimi,

ir laikas mūsų infantiliškos jaunystės
beveik nerealus. Bet netgi gerdami
ieškodavome Dievo karalystės.

Naktis vėsi, kaip tirščiai išgertos
kavos puodelyje. Ir sutvarkytas butas.
Ir reikš tyneidžeriams ateinančios kartos
tiktai degtinę žodis Absoliutas.

ŽIEDLAPIS KRIS Į TENAI

žydi užupy obelys baltos
nupenėti šeši katinai
mano angele negi aš kaltas
kad kadaise tenai gyvenai

tarp senų teologijos knygų
dievo dulkių vėsioj apsupty
nuaustoj iš saulėlydžio stygų
kamaraitej brūkšnys atminty

du brūkšniai vėl kažkas man išklero
trys brūkšnys keturi viso gero
ledo žiedlapis kris į tenai

sugrįžtu aš vis angele mano
kur gyvenimo prasmę išmano
nupenėti šeši katinai

Triušių narvas

1

nes išties kas yra žmogaus siela

kas yra sielos nemirtingumas
jeigu yra sielos nemirtingumas

aš klausiu nes netikiu
sielos nemirtingumu (ir tai man
baisiau negu pragaro kančios)

aš klausu nes netikiu
dievo įkvėpimu (ir tai man
mieliau negu rojaus giedojimai)

šitaip mintis po minties žodis
po žodžio aš pats kantriai kas dieną kuriu
savo sielą kuri galbūt pagyvens
kiek ilgiau negu aš

2

baisu bet gyvendamas
aš vis dažniau kalbuosi
su mirusiais vis rečiau
su gyvaisiais

nes kas yra pokalbis:
ar žodžiai kuriais tėvas
veidu teisuolio mokė mane
gyvenimo išminties ar žodžiai
kuriais ir aš mokysiu dukrą

nes kas yra pokalbis: ar skurdus
prisipažinimas skurdžioje meilėje žodžiai
kuriuos šimtmečiais mėginam ištarti naujai

nes kas yra pokalbis: ar tie žodžiai
kuriuos mes pasakom vienas kitam kas rytą
kas vakarą žodžiai kai bandom šnekėtis
neviltyje apie didžius dalykus
po svetimom mintim pasirašydami

ar tai dabar aš kalbuosi su tavimi

ne mes juk čia kalbam tai jie
vis arčiau ir arčiau kartojasi mūsų balsais

ar tai tu iš toli mėgini man kažką pasakyti

tai jie tegali išgirsti vienišo šauksmą
tai tik jie negailestingai mus išklausys iki galo

todėl
kuo toliau
tuo dažniau aš kalbuosi su mirusiais
kuo toliau tuo drąsiau
kol užkalbins kas nors ir mane

3

skauda kas dieną labiau kas naktį
su tavimi tampu vienišesnis kas dieną

žiauresnis darausi visiems kuriuos myliu
(ir dukros švelnus priartėjimas
tik trumpam nuramino mane) kas naktį
galvoju pabaigti užmingant sakau
rytoj viską pradėsiu kitaip

aš dar gyvenu šiame pasaulyje ir tai
kas vyksta jame kas kartą
įvyksta su manimi

4

aš niekada neišmoksiu mirties kalbos
(net paskutinę akimirką)

nes ir mirę kalba su mumis tik tiek
kiek jie yra gyvi nes nėra mirusių
yra tik tai
ką siekia mūsų gyva atmintis

ir aš niekada neišmoksiu mirties kalbos

nes net mirusiųjų knyga yra
seniausias mūsų gyvybės šaltinis nes viskas
lig šiol mūsų sąmonėj buvo
nesibaigiantis amžinas ciklas

ir aš nenoriu mokytis
mirusio vandens kalbos
aš nenoriu nenoriu mokytis
kalbos mirusios sielos
gyvame artimo kūne

ir aš niekada neišmoksiu mirties kalbos
kokius pavidalus ji pasirinktų
kaip gražiai kaip viliojančiai beskambėtų

nes nuolankiai mes mokomės

kas dieną baisesnio kalbėjimo: paskutinių miškų

upių ir ežerų gyvo vandens kalbėjimo
paskutinio kalbėjimo kaimų ir lygumų
kalbėjimo mirusiųjų ir gyvųjų
kad sugebėtume tinkamai atsisveikinti

nes prieš šimtmečius kalbėję mirusia kalba
su kiekvienu sugrąžintu žodžiu
tampa kaskart gyvesni mumyse nes galbūt
kada nors ir mes taip sugrįšim gyventi

nes daina mirdama
dar suskamba mūsų lūpose
ir išnykus rūšis tampa mūsų
skaudžiausia dalim (jie nekeršija mums
jie paprasčiausiai numiršta)

taip ausų tyloje medis šlamės
ir paukštis praskris akių tamsoje
net ir pačioj skaudžiausioj baigty
jei liks nors viena gyva siela
išgelbėtas liks pasaulis

5

nes kelias iš namų
visada yra kelias namo
ne dėl to kad žemė yra
apvali ne dėl to
kad sūnus palaidūnas sugrįžta

šimtą kartų skaudžiau

ir ne dėl to kad palikęs namus
supranti juos turėjęs

ir net ne restauracija
kada matyto vaizdo
ar išgirsto garso
net ne išplėštas kvapas
ir net ne bandymas susapnuoti

šimtą kartų toliau

savo trečiąją vasarą
aš galiu pavadinti namais:
tie keisti dideli žmonės

kurie tada gyveno su manimi
kurių jau daugelio nebėra
aš žinau (ir tai nėra paradoksas)
kuo toliau aš tolinuosi link jų
tuo dažniau jie kankinamai
bando mane prisiminti

iš triušių narvo pro groteles matau štai
susėdę visi po jazminais
lauko virtuvėje
mirusieji ir gyvieji
girdžiu šaukia mane vardu
aš glaudžiu prie savęs šiltą triušio kūnelį sudie
amžinai

Ars poetica

Pasaulis baigias, todėl
reikia rašyti eilėraščius.

Kas dieną tvirtai pasiryžus,
lyg dirbtum kokį prasmingą,
tik tau vienam suprantamą darbą:
statytum namus, laivą
nykstančiai savo šeimynai,
arba restauruotum šventyklą
numirusios andai religijos.

Reikia rašyti eilėraščius
net ir sekmadieniais, nes
tai yra šventė, tai yra darbas,
prilygstantis kunigo darbui.
Nes pasaulis baigias diena po dienos,
pasaulis baigias netgi sekmadieniais.

Todėl reikia rašyti eilėraščius,
reikia statyti namus, jei juose
ir nebus kam gyventi,
reikia kantriai pamatą rėsti
diena po dienos, nes galas,
jei Dievas numirs anksčiau nei kalba,
ir kalba anksčiau nei pasaulis.

Asketo mirtis

Maža, dviem taškeliais, Dievo karvytė
ropoja smilgos stiebu, visai prie tavo akies.
Rytas išaušo saulėtai giedras, audra
nugriaudėjo šonu. Miškas
pilnas alsios gyvybės,
kurią tu girdi kurstančiom savo ausim.
Visur kur pilna sferų muzikos,
ir angelų balsai
susilieja gegutės kukavime. Pievom
briedis atveda tavo dukrą ir sūnų,
pasenusias tavo žmonas, mirusius
tėvą ir motiną, senelius. Juos seka
raišas pagoniškas velnias, Žemyna,
šešios raudančios laumės. Angelų balsai
vis arčiau. Tavo akis
regi tik Dievo karvytę, kuri,
pasiekusi smilgos viršūnę,
išskleidžia sparnelius ir pakyla į dangų,
lengvai nešdama tavo sielą
į degančius savo namus. Staiga pasunkėjusi,
musių ir mašalų nusėstą išsekusį kūną
priima palengvėjusi žemė, visi
mirusieji ir gyvieji.

Poilsis II

va ir vasara baigias greičiau negu mirksnis prieš mirtį
sutalpina savin šimtą tūkstančių vasarų gal
mes jau regim seniai ko vis vien neišvengsim patirti
kai sugrįžę ilgam šimtui tūkstančių metų atgal

mes sustojam prie upės o upėje pilna gyvybės
ir nutolstančioj pievoj mus stebi drugiai ir žiogai
ir atėjusios mūsų dvi švytinčios skaidrios būtybės
(aš labai pavargau tu taipogi labai pavargai)

Viešpatie, grybą radau

Dievo ir aš nemačiau, bet užtat užėjau
baravyką miškelyje. Didelis buvo, gražus,
archetipinis visas. Kodėl taip išeiti bijau,

jeigu viskas, prie ko prisirišęs esu, greit pražus?

Jau tada aš žinojau, kai lapą lazdyno liečiau –
taip gal pinigus liečia savęs išsigandęs vagis
Kosmonaute vaikystės, į ten mes nukaksim greičiau,
nei tą spiečių išvys teleskopo apstulbus akis.

Labas, skraidančios lėkštės! Į kur nuskraidinsit mane
subtiliaisiais pasauliais? Ar šitas jums rodos grubus?
Aš juk viską žinau, senas grybas man sakė sapne –
bėgalinis esu. Ir todėl, kaip ir jūs, – nesvarbus.

Atsirišti valtėlę ir irtis, kol baigsis era,
kol ištirps atmintis ir aplinkui teliks tik vanduo.
Laikas pasirenka mus ir todėl jo nėra.
Kopiant į Kakaro kalną praeina ruduo.

PLIKLEDIS KATEDROS AIKŠTĖJE

pasiklyst neįmanoma, – lauksi nelauksi – ateis
ateistų kalėdos su kopiančios saulės grąža –
užmokėta jausmingais, tuščiais sakinių statiniais,
paauglystės svajonėmis, temstančio proto varža

čiuožkim, čiuožkim, – užšalus tėvynė, giliau – sekluma
vos alsuojančiai sielai, – kažkas ten, po gruodžio ledu,
amžinoj tėkmėje suvirpėjo, paskui – tik suma praeitųjų
gyvenimų, – kur link, adomai, vedu

kur link raudu – išverkčiau iš lenkų kalbos, kaip antai:
už sveikatą brangesnė, – beveik kaip baltakė pigi,
tartum spiritus – siela, – ką jos akimis pamatai
lietuvon atsimerkdamas – viešpatie, kaip tu sergi

nuo liežuvio nuslydęs krenti su mamom ir velniais, ir,
nešventą mergelę palietęs, verti ją tyra, slidinėji po
aikštę, lyg eitum vandens telkiniais, bet nėra čia
stebuklo – negali jo būti – yra

Aidas Marčėnas, *Eilinė*, rinktiniai eilėraščiai, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2006, p. 291, 265,
53, 148, 253, 318, 7, 376, 135, 365, 166, 182, 325, 247, 184, 62, 203, 185, 26–33, 97, 112, 140, 205, 217.

JEI TU BŪTUM DABAR MIRUSIŲJŲ

Yra vienas kitam ir pašnekovai, ir vertintojai, ir publika, ir geras fonas – kultūros monada.
(Iš *Šiuolaikinės lietuvių literatūros*)

sulipdė mus kaip Siamo
dvynius, nepanašius
savo žemaisiais pasireiškimais,
skirtingus
aukštaisiais ketinimais

patys kalti, nederėjo
taip patikliai sukristi
į dvigulę žydrąją knygą
baltųjų lankų kombinacijoje

buvai pirmutinis, labiau
pirmapradis, sakytumei
ubagas prie bažnyčios
vartelių demonstruojantis
savo žaizdas, besikrapštantis,
kad neužgytų

totoriškai rusišku stiliumi
brėždavai tiesą motulę
panosėje Dievo, o kartais
išslysdavo bruožai –
turi pripažint – moralisto

ir visgi žinojai – *profanum*
nieko nevertas be *sacrum*,
o *sacrum* pigus be *profanum*

ieškodamas skaudančių vietų
atrasdavai
juoko kauliuką

būdamas žiauriai jautrus
būdavai jautriai žiaurus
ir, tiesą pasakius

pakankamai blogas poetas,
tad, ilgėdamasis tobulybės,
iš bjaurysčių sukurt
sugebėjai kelis
ontologinio grožio
eilėraščius

ką bepridurti? mylėjau tave
stipriau nei neapkenčiau
ir didžiavausi tavim daug labiau,
nei tau pavydėjau

džiaugiausi tave ataidėdamas,
kalboje tiesinau
ką sulankstei, mylėjau
tave tartum brolių –
komplikuota brolių meile

greitai man bus
penkiasdešimt ir tuščia

atėjus numirt į šią dykrą

2004 06 06

Aidas Marčėnas, *Pasauliai*: lyrika, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2005, p. 118–120.